

miquel: «Mai és tard per verbalitzar el que sents»

Estrenem «No és Nadal», el nou senzill del músic igualadí | miquel es va donar a conèixer fa un mes amb el debut 'ç', que ens explica en una entrevista

miquel | Juan Miguel Morales

Miquel Nafría, **miquel**, és un jove igualadí, resident a Barcelona, que tot i no tenir cap formació musical fa anys que fa cançons. Arran de la mort d'un amic, a qui estimava secretament, va començar a escriure els temes que configurarien l'àlbum conceptual ç (autoeditat, 2021): un debut d'onze capítols que recullen el seu procés de dol. De tot això en parlem amb ell, mentre descobrim, a més, la seva pròpia nadala, que espera que sigui "el *hit de Nadal*". Es tracta de "No és Nadal", un tema on, amb una melodia alegre i un punt de soul, es narra la contradicció que és viure tot allò entranyable de l'època nadalenca sense la persona que estimes. "A mi m'agrada molt el Nadal, en soc fan, i fa unes setmanes vaig tenir el capritx de fer una nadala", explica **miquel**. "Té una lletra una mica trista, seguint l'estil de ç, però la melodia i el *mood* són més alegres i ballables. La cançó tracta sobre que el Nadal no té sentit si no el passes amb qui estimes".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=gcrYLxt54ic>

"No és Nadal" apareix un mes després del teu primer disc, 'ç', un disc sorprenentment llarg i conceptual per ser un debut discogràfic.

No estava previst, però va sortir així, d'una manera molt visceral i orgànica. Quan vaig començar a escriure les cançons no pensava a fer un disc, simplement ho feia per la necessitat de treure tot el que sentia. A vegades em costa verbalitzar el que em passa, i a través de la música, sobretot amb les lletres, és com trec realment el que sento. Va ser després que em vaig adonar que les cançons tenien relació entre elles, i que la història mereixia ser explicada. Aleshores va ser quan les

vaig endreçar i vaig acabar fent aquest disc d'homenatge a en Pau.

Els temes estan organitzats per capítols, seguint el teu procés de dol.

Sí, tot i que de fet el dol no és un procés lineal. Abans es pensava que sí, però després la psicòloga que va teoritzar les cinc fases del dol, Elisabeth Kübler-Ross, es va adonar que no era així: no té un ordre concret, i a vegades es retrocedeix de fase. És una cicatriu que es va reobrint. I això no és sempre dolent. Sovint, la gent em diu que plora amb aquest disc, però en realitat aquest plor està tornant a curar. I a vegades fins i tot pot ser bonic recrear-se una mica en el dol, perquè sents que estàs fent justícia a la persona a qui plores.

Vas escriure les cançons a mesura que vivies totes aquestes fases que toques?

Sí, primer vaig fer tot el procés d'escriure, des que en Pau se'n va anar, ara fa poc més d'un any, i fins al gener o febrer del 2021. Després vaig començar a produir-les.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=2ux85MPLmzg>

Tota la història que hi ha darrere el disc la vas explicar a través d'un fil a Twitter que es va fer viral.

Sí, tot i que al principi no sabia si fer-ho. Quan estava tramant el disc, vaig pensar de fer un fil a Twitter detallant de què parlaven les cançons, i volia fer una cosa molt seca, simplement explicant què simbolitzava cada tema, de manera abstracta. Vaig demanar consell a un amic que és periodista i un *friqui* de Twitter, i em va dir que li faltava un costat més humà, més personal. Vaig preguntar-li: "Ostres, em faràs explicar tota la història d'en Pau?". I ell va respondre que sí, perquè era el que havia motivat el disc. I vaig pensar que tenia raó, ho havia d'explicar. A mi em generava dubtes, perquè em feia por comercialitzar amb aquesta història... És una de les coses que sovint m'incomoden a l'hora de fer promoció del disc, perquè penso en la família i el seu dol. Però ells, i els seus amics, m'han dit sempre que endavant, que els sembla molt bé que hagi fet el disc, perquè manté viu en Pau.

Ha de ser complicat obrir-te al món sencer d'aquesta manera.

Clar. També és confessar públicament un amor del qual només havia parlat amb una amiga. Ha estat complicat, però ara estic content perquè d'aquesta manera jo he pogut treure coses, i la gent hi ha pogut connectar: ç és un disc abstracte que si no l'expliques, la gent pot no entendre de què parla.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=7klS1p-iyG4>

Això connecta una mica amb la mateixa idea del disc: una crida a dir com ens sentim quan encara hi som a temps.

Totalment. Tot i que mai és tard per verbalitzar el que sents. També vaig dir en un tuit que hem de normalitzar el fet de *pillar-nos* dels amics: pensem que dir-los-ho suposarà que l'amistat se'n vagi a la merda, però en realitat no hauria de crear cap problema. Quan em va començar a agradar en Pau, jo no estava preparat per sortir de l'armari, perquè vinc d'un entorn superconservador, i la meva gran por era que algú sabés que era gai. A en Pau li vaig intentar mig dir, perquè era un *tio* que no jutjava gens. D'ell vaig aprendre molt, perquè passava de tot el tema dels estereotips, i jo en canvi tenia molts prejudicis. Ell va intentar obrir-me una mica al món i que gaudís més del moment.

Hi ha moltes idees i sentiments que es contraposen en el disc -amor, enyorança, ira...-, imagino que de la mateixa manera que ho fan en el procés de dol. Com s'unifica tot plegat?

Tot forma part del procés, sí, però alhora cada cançó té la seva pròpia entitat, i els seus sentiments concrets, perquè les vaig construir amb base al sentiment que em genera cada melodia. Per exemple, en començar a compondre "Vine aquí", ja vaig veure que seria una cançó sobre la ira; amb "Ensenya'm a estimar", que és més èpica i esperançadora, vaig tenir clar que seria pel moment d'acceptació.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=83B_UR85m0w

És curiós, perquè escoltant el disc pensava que el teu procés hauria estat a la inversa: primer escriure tot allò de què necessitaves parlar, i després buscar-hi una melodia que transmeti el mateix.

Escriure, per mi, és la part més costosa de fer. Crec que la base i la lletra casen tant perquè em deixo guiar per l'estat d'ànim que em transmet la base. A vegades soc jo que m'inspiro tocant amb la guitarra, i a vegades és el meu germà Marc, que també és músic, que em proposa una base.

Has estudiat música?

No, mai he rebut formació musical més enllà de tutorials de YouTube per aprendre a tocar la guitarra! [RIU].

I de cop, t'has llençat a la piscina amb un disc d'onze temes.

Sí! Tenia el *mood* i les ganes d'escriure, el temps i els recursos. Vaig començar a produir amb l'aplicació informàtica Garage Band, que em venia de franc amb un ordinador nou que em van donar a la feina, fins que vaig acabar comprant la versió professional, el Logic. Això i comprar una targeta de so i un micròfon són tota la inversió que he fet pel disc.

L'àlbum, tot i que beu de diferents influències, té un estil de pop d'autor 'indie', amb un aire 'lo-fi'. Amb qui has treballat la producció?

En realitat, l'he feta tota jo. L'aire *lo-fi* va ser buscat, seguint una mica l'estil de **Billie Eilish**, amb sons estranys, molt subgreu, veus molt seques en primer pla, cors... De fet, he fet una mena de *collage* estilístic: amb una part més orquestral o de banda sonora, una altra de més urbana, i una de molt acústica.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=bUkzWT5CUPg>

Ets graduat en comunicació audiovisual. Els clips també els has fets tots tu?

Sí. N'hem fet quatre, tots supercasolans: amb els meus germans gravant-me per aquí i per allà, i poca cosa més. Al d'"Interludi: i d'ençà" representa que soc a un tren, però en realitat està gravat a la finestra de casa, mentre el meu germà tira aigua amb una ampolla de ciclista per fer veure que plou. Després jo, que treballo com a editor de vídeo, he posat moviment al vidre, com si fos un tren en marxa, i n'he editat la llum perquè semblés que plovia. La màgia del muntatge...

La màgia que també hi ha al disc, perquè imagino que no toques tu tots els instruments.

En absolut! [Riu]. Hi toco la guitarra, i amb el piano faig algun acord. Tota la resta ho he fet amb Midi, amb l'aplicació informàtica Logic Pro.

És un disc molt íntim i emocional... Com planteges portar-lo al directe?

La idea és fer-lo quasi 100% acústic, i amb alguna secció de cordes, perquè es visqui el mateix viatge del disc. No vull fer el típic format de baix i bateria, sinó alguna cosa més solemne, i explicant una mica la història entre cançó i cançó. A més, estem intentant fer el directe en un format circular, amb el públic al voltant i no al davant, perquè estigui tothom més a prop. L'objectiu final seria fer un concert al Palau de la Música, com a tancament de gira.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=9EwzMrwjsPs>